

Любов... Як багато про неї сказано чудових слів, як багато щирих пісень проспівано, як багато написано прози і поезії. Не дивно, адже скільки років існує на Землі людство – стільки ж існує і любов. Ми народжуємося завдяки цьому великому почуттю, ми ростемо, постійно вимагаючи його, ми дорослішаємо – і знову намагаємося відшукати її серед мільйона відчужених осіб. Любов – це все, що є в нас і біля нас, що супроводжує нас з першого і до останнього подиху.

Споконвіку людина прагнула знайти відповідь, що ж собою являє та любов, яка є основою всього світу. Бути може це просто спалах зіркою пилу, що падає з небес і сяюча життя особливим, проникливим глумом? Або яскраве сонце, без тепла якого чахне все живе? Можливо, це просто божевілля, що зводить з розуму і штовхає на дурниці? У кожного своя відповідь – і він величезний і неоднозначний, як сама любов. Прекрасна. Нестримна. Велика. Вічна.

У кожної людини вона своя. У кого-то – трепетна і ніжна, подкладаючися нишком. У іншого – світла, сяюча душу зсередини, і дарує безмежне блаженство. Але є і любов жорстока. Вона суперечлива і болюча в грубому нанесенні нещадних ударів по серцю і самолюбства, гордості і надії. Але, яким би не було це почуття – нещадно жорстоким або, навпаки, піднесено окриляючим – будь-який з нас з нетерпінням чекає його приходу. І при цьому зовсім неважливо, що чекає далі, адже любов – це завжди щастя, нехай навіть із присмаком гіркого шоколаду. І в мить, коли вона стукає в двері, людина забуває про все – про душевного болю і непереборні перешкоди, про розставання і розчарування, знаючи тільки одне: любов – це сенс, кохання – це подих, любов – це життя.